

DeMorgen.**De Morgen**

Date: 25-01-2025

Page: 18

Periodicity: Daily

Journalist: Evelyne Coussens

Circulation: 28263

Audience: 236445

Size: 241 cm²

Stervensproces gevat in diepmenselijk, warm én komisch muziektheater

★★★★★

Histoire(s) du Théâtre VI:

No Yogurt for the Dead

Tiago Rodrigues/NTGent

In *No Yogurt for the Dead* vat regisseur Tiago Rodrigues het sterven in al zijn dramatische potsierlijkheid. De zachtheid waarmee hij dat doet, is balsem op de ziel.

EVELYNE COUSSENS

Zo ziet de grens tussen leven en dood eruit. Links de kale zakelijkheid van een ziekenhuisbed, rechts een indrukwekkende ijsberg, met daarop muzikant Helder Gonçalves. De realiteit van de ziekenhuisindustrie naast de droom van muziek, poëzie en verhaal. Tussen deze werelden balanceert journalist Rogério Rodrigues, vader van de regisseur, en stervend. Hij vraagt een pen om een laatste reportage op te tekenen. *J'écris donc je suis*.

Maar het zal de zoon zijn die de laatste gesprekken en ervaringen van zijn vader vormgeeft - puttend uit eigen verbeelding, want de reportage komt er niet. In korte scènes ensceeneert Tiago Rodrigues de fictieve finale ontmoetingen tussen zijn vader en hemzelf, zijn moeder en een handvol andere personages, alle vertolkt door Manuela Azevedo en Beatriz Brás, met grappige nepbaarden. Enkel Lisah Adeaga, als zorgkundige, blijft in haar rol als alwetende 'verteller'.

De Portugese Tiago Rodrigues is vóór alles (acteur, regisseur, directeur

van het Festival d'Avignon) een begenadigd schrijver, die de enormiteit maar ook de banaliteit van de dood vat in diepmenselijke bespiegelingen en komische dialogen. Iedereen die ooit een stervensproces meemaakte herkent de liefdevolle irritatie voor de humeurige zieke, de bijna komische herhaling van 'valse eendes', de soms gênante opstoten van sentimentaliteit. "Ik had meer liefde moeten geven", laat de zoon de vader zeggen, daarmee zijn eigen verlangen prijsgevend.

Intussen komt de muziek opzetten, als de vloed, om de stervende te halen. Gesproken dialogen verglijden tot liedjes, het delirium slaat toe, naast de levenden verschijnen de doden aan het ziekbed. Rodrigues heeft geen haast, hij neemt zijn publiek bedacht-

zaam, stap voor stap mee. De laatste twintig minuten ontspoort die aanpak echter, wanneer een adembenemende sterfscène alsnog wordt gevolgd door een uitleggerige afronding van het verhaal. Weg magie.

Jammer, want de kracht van Rodrigues' schriftuur schuilt niet in de plot, maar in het detail. Zoals in het beeld van de zorgkundige die voor elke gestorvene één sigaret rookt - de maximale medemenselijkheid die een patiënt vandaag mag verhoppen. Niet dat er daarrond een gerichte aanklacht schuilt in *No Yogurt*. In alles overheerst de zachtheid. Het sterven blijkt een opgaan in warme fadoklanken. Er zijn ergere manieren om te gaan.

Tot vrijdag 31/1 bij NTGent.

Dit aangrijpende stuk beschouwt de enormiteit maar ook de banaliteit van de dood. © RV